

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

K § 93 c. ř. s. V německé říši stačí při kolektivní prokure doručení jednomu z prokuristů. *)

Odvolací soud zrušil podle § 477 č. 4 c. ř. s. rozsudek, ponevadž žaloba byla doručena jednomu z prokuristů, kteří mají prokuru kolektivní.

Nejvyšší soud zrušil toto usnesení z těchto důvodů:

Doručení obsílky k prvnímu roku s žalobou se mělo státi v Hamburku a platí tedy o způsobu doručování zákony místa doručení (*locus regit actum*), tedy § 173 proc. řádu říše německé (čl. 7, odst. 2. smlouvy s říší německou o právní ochraně ve věcech občanských z 8. února 1923 č. 130 sb. z. a n. z 1924), který stanoví: »doručení děje se.... ve sporech vyvolaných provozem obchodní živnosti prokuristovi se stejným účinkem jako straně samé« a podle § 171-III. téhož řádu: »při více zákonných zástupcích, jakož i více představených stačí doručení jednomu z nich.« Podle komentáře Stein-Jonase (k §§ 171, 173 něm. civ. řádu s.) jest nerozhodno, zda prokurista má samoprokuru či prokuru kolektivní a podle komentáře Sydow-Busch-Krantze (k § 173 něm. c. ř. s.) stačí při kolektivní prokure (*Gesamtprokura*) doručení jednomu z prokuristů. Totéž dovozuje Staub k § 48 něm. obch. zák. a Staub-Pisko k čl. 41 § 6 lit. g, jakož i k čl. 117 obch. zák. § 3. Zde jest na místě ustanovení čl. 235 obch. zák., jenž stanoví, že k doručení obsílek a jiných doručenek akciové společnosti stačí, stane-li se k rukám jednoho člena představenstva oprávněného (firmu znamenati nebo spoluznamenati nebo k rukám úředníka společnosti, který jest oprávněn ji před soudem zastupovati, tedy je-li oprávněn přijímati žaloby zvláště neb procesní plnou mocí neb udělením poštovní plné moci. Doručení žaloby prokuristovi jest účinné proti akciové společnosti pouze tehdy, týká-li se spis právní záležitosti, jež se vztahuje na provoz (*Betrieb*) obchodní živnosti (komentář Staub-Pisko k čl. 235 obch. zák. § 1).

Podle obsahu žaloby domáhá se žalující strana na žalované společnosti náhrady dovozného a výloh vzniklých ze špedičního obchodního spojení s firmou žalovanou, vztahuje se tedy žalobní nárok na provoz obchodní živnosti žalované firmy a byl proto prokurista F., i když byl jen prokuristou kolektivním, oprávněn k platnému přijetí žaloby.

*) Srovn. Neumann, Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen IV. 648, který pro naše právo zastává mínění opačné.

Jest tedy názor odvolacího soudu, že k přijetí žaloby a obsílky k prvnímu roku oprávněn nebyl a že řízení provedené na základě takového doručení, jakož i rozsudek pro zmeškání, jsou podle § 477 č. 4 c. ř. s. zmatečnými, právně mylný.

Doručení stalo se způsobem zákonným.

Ostatně nebyla tímto doručení vzata žalované firmě možnost jednati před soudem, vždyť žaloba i obsílka dostaly se, jak jest zřejmo z dopisu žalované ze 14. listopadu 1928, žalované firmě, neboť v něm doznává žalovaná listinou podepsanou dvěma prokuristy, kteří jsou oprávněni zastupovati firmu na venek a jednati za ni, že žalobu i obsílku obdržela 13 dní před prvním rokem, takže měla dosti času, aby k roku poslala procesního zmocněnce, jenž by byl její námitky přednesl (viz rozh. v Právniku 89/03, 798/07).

Rozh. nejv. soudu v Brně z 25. dubna 1929, RI 258/29-II.

Vlastník domu jako pronajímatel bytu jest oprávněn k žádosti za přisežný výslech svědků posledního pořízení nájemníkovy (§ 586 vš. ob. zák., § 66 nesp. patentu a § 6, odst. 1. zákona o ochr. náj.).

Dne 29. července 1926 dali vlastníci domu soudní výpověď pozůstalosti po Antonínu N. z bytu, který zůstavitel A. N. svého času byl od nich najal, uvádějíce, že A. N. zemřel dne 23. června 1926, nezanechav ani jmění ani dědiců, kteří s ním bydleli ve společné domácnosti, že byl vdovcem, posledního pořízení nezanechal a jeho 3 dospělé děti zdržují se jinde, takže není předpoklad § 6 zák. o ochr. náj. a nájemní smlouva, která se sice podle § 1116 a) vš. ob. zák. nekončí smrtí nájemníkovou, přece však může býti vypovězena.

Pozůstalost po A. N. podala proti povolení soudní výpovědi námitky, jednak pro nepřipustnost pořadu práva, protože podle § 1116 a) vš. ob. zák. úmrtím nájemníkovým smlouva nájemní se neruší, takže po smrti A. N. nájemní poměr zůstal v platnosti s jeho pozůstalostí a pronajímatel může pouze se svolením soudu podle § 1, odst. 1. zák. o ochr. náj. dáti výpověď ze zákonných důvodů, jednak proto, že zůstavitel A. N. již 10 roků v tomto bytě bydlel společně s Marií H., jež vlastního bytu neměla a která podle ústního posledního pořízení zůstavitele A. N. dědila po něm jeho pozůstalost, takže M. H. jest